

Priča o Hajduku

TEKST: Vitomir Spasović, ILUSTRACIJE: Matija Dražović

OLIMPIJSKE PRIČE

Tek nakon odobrenja carske vlasti, Austro-Ugarske Monarhije, u Zadru je 13. veljače 1911. godine Hrvatski nogometni klub Hajduk dobio dozvolu za rad. Igralište je sagrađeno na „Kra’jevoj njivi” pokraj „stare murve” kojom se prije koristila carska vojska za svoje vježbe.

Za gornji dio dresova odabrali su bijelu boju kao bijela jedra, a donji dio bio je plav kao Jadransko more. Iako su prve utakmice igrali u crveno-bijelim dresovima, a potom u ljubičastim.

Dogovorena je i prva utakmica protiv gradskog kluba Calcio Spalato, kluba talijanaša koji su živjeli u Splitu. Na postavljenom gledalištu, od dasaka i bačava, natiskala se gomila ljudi.

Ništa nije bilo prepušteno slučaju. Hajduk je iz Austrije doveo svoga najboljeg igrača Božidara Šitića. Utakmica je počela. Prvi gol postigao je Šime Raunig, i to koljenom! A potom Šitić njih još šest. Hajduk je pobijedio rezultatom 9:0. Djeca su pjevala iz svega glasa: „Hip hip hura, devet prema nula!“ Sljedeće godine u momčadi Hajduka počeo je igrati Nikola Gazdić, prvi veliki ljubimac publike.

Nakon rata Hajduk je nastavio igrati u Jugoslavenskom prvenstvu i kupu. Kao jedan od najboljih igrača isticao se Frane Matošić.

Nosio je kapetansku traku oko ruke, a u bijelom dresu odigrao je 739 utakmica i postigao 729 golova. Postao je tako najbolji strijelac kluba svih vremena.

Godine 1950. cijeli svijet pratio je Svjetsko prvenstvo u Brazilu. Za reprezentaciju Jugoslavije igrala su tri hajdukovca - Božo Broketa, Bernard Bajdo Vukas i „čovjek od gume“ Vladimir Beara, kako su zvali golmana. Jedan od sudaca bio je Leo Lemešić, prije proslavljeni nogometaš Hajduka. Očarani cijelim događajem, donijeli su u Split priče o Torcidi, bučnim i neumornim brazilskim navijačima. Po uzoru na njih Korčulanin Vjenceslav Žuvela osnovao je Torcidu, grupu navijača Hajduka. Bilo je to upravo prije odlučujuće utakmice s Crvenom zvezdom.

Između 1970. i 1980. godine u klub su došli neki novi momci.
Lopta im se jednostavno lijepila za noge. Bili su to sjajni
nogometaši: Nadoveza, Vukčević, Mešković, Katalinić,
Holcer, Jerković, Peruzović, Džoni, Oblak, Mužinić,
Hlevnjak, Rožić, Šurjak, Buljan, Žungul...

Oko njih su se motala još dva golobrada mladića, braća Zlatko i Zoran Vujović. Godine 1971., u posljednjoj utakmici protiv Partizana gubili su 0:3, ali ti momci kao da su imali krila.

Letjeli su po cijelom terenu i nisu se predavali. Upornost se na kraju isplatila i pobijedili su rezultatom 4:3. Tako je Hajduk nakon 16 godina pod vodstvom trenera Slavka Luštice osvojio prvenstvo. Sljedeće godine trener je postao mladi Tomislav Ivić i s tom zlatnom ekipom postigao je najbolje rezultate u povijesti kluba.

Na prvom Prvenstvu Hrvatske 1992. godine Hajduk je pobjeđivao iz utakmice u utakmicu i osvojio prvi naslov prvaka Hrvatske. Tih je godina bio najuspješniji klub. Svoje vitrine napunio je brojnim lijepim i važnim peharima. Osvajao je naslove prvaka prvenstva i kupa Hrvatske, ali i sjajno igrao u Europskoj ligi prvaka, gdje su se natjecali samo veliki klubovi, prvaci svojih zemalja.

Sreća u je nogometu prevrtljiva kao i nogometna lopta. Hajduk je svojim igrama plovio kao na uzburkanim morskim valovima - malo gore, malo dolje. Ali Bili, kako su zvali hajdukovce, nisu se predavali, a navijači nisu odustajali.

Dolazili su uvijek novi momci koji su svojom igrom i velikom željom gurali Hajduk naprijed. Navijači Hajduka, Torcida ili bolje rečeno cijeli Split svaku je utakmicu doživljavao kao veliko slavlje i mogućnost da ovaj put sreća bude na njihovoj strani. Nogomet je takva igra: kada si najbolji, uvijek možeš izgubiti, ali i kada ti ne ide, uvijek možeš pobijediti. Splićani to dobro znaju i zato Hajduk živi vječno.

